

Stichting het
Gehandicapte
Kind

03

Minthe
beleefde een
sprookjesdag
in de Efteling

07

Deze
kinderen
laten **van**
zich horen

13

Scholen
in actie
voor **Samen**
Spelen

Magazine over meedoen

Editie 2 | 2026

Buutvrij!

DOE MEE!
Win kaartjes
voor Paleis
Het Loo

P.22

*Turan met zijn
buurtvriendjes:*
**'Zij zijn mijn
allerbeste
vrienden'**

W

Wat fijn dat je deze tweede editie van *Buutvrij!* leest. Een magazine vol verhalen die raken en inspireren. Verhalen die jij mogelijk maakt! Want dankzij jouw steun komen we steeds dichterbij een samenleving waarin kinderen met én zonder handicap samen opgroeien.

Maar daar zijn we nog niet. Nog altijd komt één op de drie kinderen met een handicap niet in de speeltuin in hun eigen buurt. Niet omdat ze dat niet willen, maar omdat ze zich er niet welkom voelen. Soms zijn speeltoestellen niet toegankelijk, soms weten de buurtkinderen niet hoe ze moeten omgaan met iemand die 'anders' is. Ze zijn het niet gewend. Dus blijven kinderen met een beperking alleen achter, terwijl anderen samen spelen. Een handicap beperkt een kind niet voor het leven. Buitengesloten worden doet dat wel.

Hoe meer we kinderen apart laten opgroeien - op school, op de sportclub, in de speeltuin - hoe groter de afstand. Zo komen deze kinderen, en hun ouders, steeds verder buiten de maatschappij te staan. Onbedoeld - maar de harde realiteit. Die blinde vlek van ons als samenleving móet zichtbaar worden.

Daar help jij bij! Met jouw bijdrage steun je projecten die ontmoetingen mogelijk maken. Waar kinderen met en zonder handicap elkaar leren kennen en vriendschappen sluiten. De verhalen daarover willen we met je delen. In dit nummer lees je daarom hoe Skil nu ook kan sporten op zaterdag, net als zijn broertjes en zusjes. En hoe schoolkinderen Kamerlid Daan de Kort inspireerden, door in actie te komen voor Samen Spelen. Mogelijkmakers vertellen over hun persoonlijke betrokkenheid bij het waarmaken van onze gezamenlijke droom. Verhalen die laten zien: samen maken we het verschil!

Ik geloof in een toekomst waarin alle kinderen samen spelen, leren en lachen. Met jouw hulp komen we daar. ■

Ik wens je veel inspiratie en leesplezier!
Rebecca Gerritse
 Directeur Stichting het Gehandicapte Kind

12

puzzel mee
& WIN!

Los jij de rebus op?

Maak kans op toegang voor het hele gezin voor een dagje uit op Paleis Het Loo! Ga snel naar **pagina 22** en doe mee.

07

13

17

03 Minthe ging met haar buurmeisje **naar de Efteling**

07 Onze **kinderambassadeurs** blikken terug

09 Kinderen op de Triangel leren: **kwetsbaar zijn mág**

11 Oud-kinderambassadeur **Robin** maakt impact achter de schermen

12 Benthe doet voor de vierde keer mee aan de **Mega Wandel Marathon**

13 **Reportage:** schoolkinderen trekken een jaar lang samen op

15 **Zij dragen bij** aan onze gezamenlijke droom

17 Bij **AV Lionitas** verdwijnen de verschillen bij het startschot

21 Charles deed een **grote schenking**

22 Doe mee en **win een dagje uit op Paleis Het Loo!**

Een sprookjesdag voor Minthe

Eén op de drie kinderen met een handicap komt niet in de speeltuin in de buurt. Sanne vertelt wat dat met haar dochter Minthe (5) doet én hoe een **Samenspeeldag in de Efteling haar deed stralen.**

Minthe, Thirza en hun families in de Efteling

Dikke vette pech

“De dag van de diagnose speel ik nog regelmatig af in mijn hoofd. ‘Coen en Sanne, gaan jullie even zitten’, zei de arts in het WKZ. ‘We hebben zeer slecht nieuws over jullie dochter.’ De grond schoot onder mijn voeten vandaan. Ik had nooit gehoord van het RETT-syndroom, ik had geen idee wat het was. Maar die dag kregen we het te horen: een zeer zeldzaam syndroom dat zich uit in een meervoudig gehandicapt leven waarin Minthe honderd procent afhankelijk van zorg is - en zal blijven. Ze zal nooit kunnen lopen en praten. Een niet erfelijke gen-mutatie, of zoals de arts het zei: ‘dikke vette pech’. En met die woorden stonden we weer buiten.”

Kop in het zand

“Ons meisje gehandicapt? Ik dacht: als ik er niet mee bezig ben, is het er ook niet. In die eerste periode zocht ik niks op en ging ik niet op zoek naar lotgenoten. Maar door de medische spiraal waarin we terecht kwamen was het onvermijdelijk: ik moest het wel onder ogen komen.”

De toppen van de wereld

“Op een avond zaten Coen en ik samen op de bank. We hadden heel erg gehuild - we waren verdrietig, maar ook angstig. Wat gaan we allemaal nog tegenkomen? Het was zo groot, het slokte ons helemaal op. Maar we keken

elkaar aan en zeiden: dit is niet hoe wij in het leven staan. We willen eruit halen wat erin zit en Minthe het mooiste leven geven dat we haar kunnen bieden.

We besloten: we laten haar de toppen van de wereld zien. Straks zit ze in een rolstoel, maar nu kunnen we haar nog dragen. Toen zijn we drie maanden naar Midden-Amerika geweest. Het was geweldig. Even waren we weer een ‘normaal’ gezin - en uit de zorgmolen.”

Een andere afslag

“Soms voelt het alsof iedereen op de snelweg rijdt en wij een compleet andere afslag hebben genomen. Ik kan niet met mijn vriendinnen meepraten over hoe onze kinderen zich ontwikkelen. Op vakantie zie ik ouders ontspannen voor de tent, terwijl hun kinderen met leeftijdsgenootjes op ontdekkingsstocht gaan. Voor ons is op vakantie gaan: overleven. We

hebben het ervoor over, want we willen samen avonturen blijven beleven. Maar het voelt wel erg eenzaam.”

Minthe wil erbij horen

“Ik denk dat Minthe eenzaamheid op haar eigen manier ook ervaart. Als ze kindjes ziet spelen, dan zie ik dat ze in zichzelf keert. Laatst waren er kinderen bezig met een step. Ik zag

“We willen Minthe het mooiste leven geven dat we haar kunnen bieden”

haar kijken en ‘s middags werd ze erg verdrietig. “Wille ikke step”, zei ze met haar spraakcomputer. Als ouder ga je dan kapot. We proberen er veel op uit te gaan als gezin, maar vaak zijn we thuis. Alleen. Minthe kan niks in de speeltuintjes in de buurt. De buurtkinderen kennen haar niet en weten niet hoe ze met haar kunnen spelen. Een eikeltje in haar hand leggen, of een aai over haar wang: dat maakt het verschil. Op vakantie waren we bij een toegankelijke speeltuin. Minthe zat in de rolstoeldraaimolen en andere kindjes draaiden haar. Ik zag hoe Minthe straalde - haar ogen twinkelden! Zo kan het dus ook. Het zou geweldig zijn als in onze buurt ook zo’n speelplek zou komen.”

Efteling is dan echt een lichtpuntje.”

Samenspeeldag in de buurt

“En dat is niet alles: binnenkort organiseert de Speeltuinbende een Samenspeeldag in onze buurt! Dankzij de donateurs van Stichting het Gehandicapte Kind komt er een dag vol activiteiten waarbij alle kinderen uit de buurt – met en zonder beperking – samen komen en samen spelen. Voor hen een kans om elkaar te leren kennen en te zien dat spelen met kinderen met een beperking hartstikke leuk kan zijn. En voor ons een mogelijkheid om andere kinderen en ouders uit de buurt te leren kennen. Ik hoop voor Minthe dat als we straks samen over straat lopen, de buurtkindjes haar begroeten in plaats van nawijzen. Dat zou toch geweldig zijn?” ■

Een sprookjesdag

“Toen ik online een oproep zag voor de Samenspeeldagen in de Efteling van Stichting het Gehandicapte Kind, heb ik meteen aan Minthe gevraagd wat ze zou willen. Minthe was heel duidelijk: ze wilde met Thirza, een meisje uit de buurt, als prinses naar de Efteling.

Het was een geweldige dag. Het zonnetje scheen, Minthe had energie, alle vinkjes stonden op groen. Waar ik zo op hoopte, gebeurde: Thirza en Minthe genoten samen van alle lichtjes en verhalen in het Sprookjesbos. Minthe had de hele dag een glimlach op haar gezicht. Ik gun het ons meisje zo om kind te zijn, en die dag lukte dat.

En, misschien wel het belangrijkste: we voelden ons gezien. Het leven brengt soms veel zwaarte met zich mee, maar die dag bleek: we zijn niet alleen, er zijn mensen die zich om ons bekommeren. Die zien hoe belangrijk het voor ons als gezin is om ook plezier te maken.”

Lichtpuntje

“Soms moeten Coen en ik elkaar herinneren aan wat we die ene avond afgesproken hebben: niet teveel stilstaan bij wat er in de toekomst allemaal mis kan gaan. Dat verlamt je. We zitten in een verbouwing om een lift in ons huis te maken. Minthe heeft epileptische aanvallen die we met moeite onder controle krijgen. Soms is het moeilijk om positief te blijven. Zo’n dag in de

“Minthe had de hele dag een glimlach op haar gezicht”

Laat je horen!

Ze zijn jong, gedreven en hebben een missie: **samen opgroeien mogelijk maken voor álle kinderen.**

S

Sinds april 2025 zetten Kick, Kirsty, Turan en Yunqi zich in als kinderambassadeurs van Stichting het Gehandicapte Kind. En dat doen ze niet stilletjes! Van interviews op televisie tot gesprekken met politici van de Tweede Kamer: ze laten van zich horen. Hoe kijken zij terug op hun eerste jaar vol actie, ontmoetingen en mooie momenten?

Yunqi

"Het leukste wat ik heb gedaan? Dat ik Blijdag, een nieuwe toegankelijke speeltuin in Amsterdam, mocht openen. Ik gleed van de glijbaan en toen was de speeltuin open! Samen met de wethouder en andere mensen zette ik mijn duimtekening op de Samenspeelbelofte. Daarin belooft de stad dat ze speelplekken toegankelijk maken voor kinderen met een beperking. En ik gaf een interview aan AT5. Ik was blij dat ik een bijzondere rol had en iets kon betekenen voor andere kinderen."

"Ik was blij dat ik iets kon betekenen"

Kirsty

"Ik vond de Mega Wandel Marathon het leukst. Ik vind het leuk om actief bezig te zijn. Het was supergezellig en leuk om te zien dat kinderen met een beperking ook mee konden doen. Op het podium staan vond ik wel spannend! Dit jaar ga ik weer meedoen, ik loop de 10 kilometer. Doet Yunqi die ook? Dan gaan we zeker samen lopen. Ik heb haar opgezocht in Amsterdam, alleen met de taxi. Dat was heel gezellig!"

"Op het podium staan vond ik spannend"

Turan

"Het leukste dat ik heb gedaan was een item in het Jeugdjournaal. Samen met presentatrice Deborah ging ik naar de buurtspeeltuin om te laten zien wat er beter kan voor kinderen met een handicap. Ik weet hoe belangrijk het is om samen te spelen. Ik speel veel met Twan en Juliette, kinderen uit de buurt. We zijn de allerbeste vrienden! Na de uitzending werd ik op straat herkend. Iedereen zei dat het een belangrijk en goed item was. Dat gaf me een fijn gevoel van binnen."

"Dat mensen het belangrijk vonden gaf me een fijn gevoel van binnen"

Kick

"Ik vond de Mega Wandel Marathon bijzonder. Toen mocht ik op het podium en mensen interviewen. Ik heb ook al veel interviews gegeven. Het maakt me trots dat mensen luisteren. Door een interview in de krant met mij heeft de gemeenteraad van Castricum besloten dat ze gaan kijken naar de toegankelijkheid van alle speelplekken. Ik doe het voor de volgende Kick – zelf ben ik al te groot voor de speeltuin!"

"Het maakt me trots dat mensen luisteren"

Jij bent 'm!

In een **Samen naar School-klas** krijgen kinderen met een beperking zorg en onderwijs op maat, op een reguliere school in hun eigen buurt.

Dankzij jouw steun en die van de deelnemers van de Postcode Loterij zijn er inmiddels al ruim 60 van deze klassen door heel Nederland. Maar een Samen naar School-klas komt er niet zomaar: het vergt lef, doorzettingsvermogen én mensen die buiten de kaders durven te denken. Bij de Samen naar School Iep klas weten ze daar alles van.

Rianne Boerefijn-Vermeer oprichter en directeur Stichting Iep
Toen onze zoon Koen 10 was, kregen we te horen dat hij niet op de onderwijszorggroep kon blijven waar hij zat. Hij heeft autisme en kon niet meekomen met de structuur in de klas, omdat hij prikkels op een andere manier verwerkt. De alternatieven die er waren richtten zich alleen op zorg – niet op zijn ontwikkeling. Terwijl wij wisten dat Koen daar wél behoefte aan heeft. In mijn zoektocht naar een plek voor Koen stuitte ik op een Samen naar School-klas in Schiedam. Op

de terugweg van een bezoek keken mijn man en ik elkaar aan en zeiden: dit gaan we zelf doen. Dat was het begin van een intensief traject.

De eerste stap: Stichting Iep oprichten en heel veel contacten leggen. Met Stichting het Gehandicapte Kind, het samenwerkingsverband, met de gemeente én met een school die ervoor openstond om een Samen naar School-klas te beginnen. Zo kwamen we bij de Triangel, de school van onze oudste dochter. Daar waren ze meteen enthousiast.

Marjolein Brouwer schooldirecteur

“Toen Rianne bij mij aanklopte wist ik: dit is een prachtige kans. Als school is het onze missie om een veilige en vertrouwde plek voor iedereen te zijn. Nu konden we dat écht in de praktijk brengen. Wat erg hielp is dat het samenwerkingsverband en de gemeente hun best deden om buiten de gebaande paden te denken. Een Samen naar School-klas valt niet binnen de reguliere kaders, dus je moet creatief zijn om het financiële plaatje te laten kloppen. Want het kan en mag wel!

Ook binnen de school moesten we aan de slag. Sommige leerkrachten vonden het lastig: zij hadden er niet voor gekozen om met deze doelgroep te werken. Ouders waren over het algemeen positief, maar hadden ook vragen. Gaat het niet ten koste van de aandacht voor mijn kind? Vergroten we het risico op pestgedrag? Die geluiden namen we serieus, dus we begonnen met kleine stapjes. Maar al snel bleek dat het voor de leerlingen de normaalste zaak van de wereld was om samen naar school te gaan.”

Jochem leerling groep 6

Sietske, de moeder van Jochem, was vanaf het begin betrokken: “De Samen naar School Iep klas begon klein, met drie kinderen. Ondanks de zorgen van sommige ouders bleek dat er in de praktijk eigenlijk helemaal niet zoveel veranderde. Ik merk aan Jochem dat hij er heel positief over is. Als hij met de kinderen uit de Samen naar School-klas buiten heeft gespeeld vertelt hij daar enthousiast over. Er is meer saamhorigheid in zijn eigen klas als ze een gezamenlijke activiteit doen. Kinderen leren rekening te houden met de behoeftes van een ander. Met de sinterklaasviering hadden de kinderen zelf bedacht dat de leerlingen die niet goed tegen de chaos van zo'n feest kunnen het vanaf het balkon konden volgen.

Jochem

Marjolein

Rianne

Sterre

En wat gebeurde er? Daar stonden vervolgens niet alleen kinderen van de Samen naar School-klas, maar ook uit het reguliere onderwijs. Kinderen leren dat ze anders mogen zijn, dat je aan mag geven wat je nodig hebt. We weten dat best veel kinderen mentaal kwetsbaar zijn en dan biedt een Samen naar School-klas zo een ontzettend belangrijke basis voor elke leerling.”

Sterre leerling Samen naar School-klas

Wendy, moeder van Sterre (9):

“De Samen naar School Iep klas is echt een uitkomst. Sterre is onderdeel van de school: iedereen kent haar, begroet haar, speelt met haar. Kinderen en leerkrachten van het reguliere onderwijs leren gebarentaal en kunnen met haar communiceren. En daardoor groeit ze iedere dag. Eigenlijk zou het een verplichting vanuit de overheid moeten zijn dat elke school zo'n klas heeft. Kinderen leren dat anders zijn oké is én ze krijgen handvatten om ermee om te gaan. Dat gun je toch ieder kind?” ■

Nu weet ik wat ik écht wil

OVER Robin

Robin was kinderambassadeur van Stichting het Gehandicapte Kind van 2018 tot 2020 en zit nu in 3-havo.

Ik zat in groep 7 van de basisschool en had maar één droom - ik wilde later beroemd worden. Toen ik hoorde over de zoektocht naar kinderambassadeurs van Stichting het Gehandicapte Kind wist ik meteen: dit wil ik! De selectie was superspannend. We moesten ons verhaal vertellen op een podium, voor heel veel mensen. Daarna volgde de uitslag. Ik zat te schuiven op mijn stoel. Eerst leek het erop dat ik het niet zou worden. Maar op het allerlaatste moment werd mijn naam toch genoemd. Ik sprong op van mijn stoel en was door het dolle heen.

Eenzaamheid

Het meest bijzondere wat ik heb gedaan was de reclamecampagne over eenzaamheid. In een filmpje zit ik aan een feesttafel, alleen. Voor me staat een verjaardagstaart. Maar er is niemand op mijn feestje. De boodschap was: 'Mijn handicap? Dat

vind ik niet erg. Geen vriendjes, dat is pas erg.' De reclame was heel emotioneel, maar dat wilde ik juist. Zo was het ook echt: niet mee kunnen buitenspelen of niet worden uitgenodigd op feestjes. Ik kwam bij Koffietijd, en met de hele school keken we daarnaar. Dat maakte heel veel indruk op iedereen. Kinderen herkenden zich in mijn verhaal.

Ik heb een paar zware jaren achter de rug door operaties en de mentale nasleep daarvan. Maar ik weet wat ik wil - allereerst mijn havodiploma halen. En daarna wil ik de studie Computer Science gaan doen. Ethical hacker worden, dat heeft te maken met cyberveiligheid. Zo kun je voorkomen dat mensen of bedrijven gehackt worden. Superbelangrijk in deze tijd.

Die droom uit groep 7? Die is veranderd. Eerst hielp ik anderen voor de schermen, nu doe ik het erachter.

Want ik weet: je hoeft niet beroemd te zijn om impact te maken. ■

Robin aan tafel bij Koffietijd

Je hoeft niet beroemd te zijn om impact te maken

Benthe

Samen met haar vader Jacques en een hecht team van familie en vrienden doet Benthe (19) dit jaar voor de vierde keer mee aan de Mega Wandel Marathon.

Niet zomaar een wandeling, maar een tocht vol betekenis. En ze zijn niet alleen: acht enthousiaste honden lopen vrolijk met hen mee.

Iedereen heeft zijn eigen verhaal

1 Waarom doe je mee met de Mega Wandel Marathon?

"Voor mij is dit event veel meer dan alleen wandelen of rollen. Het is een manier om aandacht te vragen voor kinderen met een handicap en om te laten zien hoe belangrijk steun, begrip en verbondenheid zijn. We hebben een heel hecht team van familie en vrienden. Dat er ook acht (!) honden meelopen maakt het extra leuk en bijzonder. Samen ben je zoveel sterker dan alleen!"

2 Wat staat je het meest bij van eerdere edities?

"De enorme gezelligheid onderweg. Je loopt met mensen die je kent, maar ook met mensen die je onderweg leert kennen. Iedereen heeft zijn eigen verhaal en toch voelt het als één grote familie. Met één gezamenlijk doel: de finish. Het besef dat je samen iets bijzonders hebt neergezet en de trots die daarbij hoort... dat gevoel blijft lang hangen."

3 Wat wens jij voor kinderen met een handicap?

"Ik wens dat kinderen met een handicap zich gezien, gehoord en vooral geaccepteerd voelen zoals ze zijn. Dat ze de ruimte krijgen om hun eigen weg te volgen, zonder beperkt te worden door vooroordelen. Ik hoop dat ze worden aangemoedigd om te dromen en te geloven in wat ze wél kunnen. Mijn motto is: 'Ik ben blij met wat ik kan en doe'. Ik wens dat ze altijd omringd worden door mensen die hen steunen en in hen geloven, net zoals wij bij de Mega Wandel Marathon doen!" ■

De Mega Wandel Marathon is hét sponsorloopevent in Arnhem waarbij deelnemers wandelen voor kinderen met een handicap, dit jaar op zaterdag 30 mei. Wil je meer weten of ook meedoen? Kijk op: megawandelmarathon.nl.

Samen spelen leer je door het te doen

Op de afsluitende Samenspeeldag in Amsterdam van het project *in actie voor Samen Spelen* stonden niet de verschillen, maar plezier centraal.

Normaals is het hek dat de twee schoolpleinen van elkaar scheidt gesloten, maar vandaag niet. Bij basisscholen Visio – een school voor kinderen met een visuele beperking - en de Henricus - een school voor regulier onderwijs - klinkt luid gelach. Kinderen racen over een parcours: sommigen in een rolstoel, anderen erachter. Er is bellenblaas, een hengelspel en hier en daar wordt flink aangemoedigd. Het is geen gewone schooldag, maar de feestelijke afsluiting van het project *in actie voor Samen Spelen*.

Een jaar lang samen optrekken
Met het project werden 24 basisscholen uit het regulier en speciaal onderwijs aan elkaar gekoppeld, verdeeld over twaalf gemeenten. Een schooljaar lang trokken de scholen samen op, met één doel: kinderen laten ervaren dat ieder kind mee kan doen.

Femke Brink (leerkracht Visio): “We

deden weinig met de school naast ons, ook al grenzen de schoolpleinen aan elkaar. Toen dit project op ons pad kwam, zagen we dat als een mooie kans voor meer contact en communicatie. Kinderen van beide scholen zouden er veel van kunnen leren.”

In totaal deden ruim duizend kinderen mee. Het jaar begon met een gastles, gegeven door ervaringsdeskundigen zoals Eva Eikhout. Daarna gingen de kinderen zelf aan de slag. In brainstormsessies bedachten ze hoe hun ideale Samenspeeldag eruit zou zien. Wat is er nodig om samen te kunnen spelen? Wat maakt een schoolplein fijn voor iedereen?

Tijdens de brainstormsessie in Amsterdam werden serieuze gesprekken gevoerd. Sami (12) vertelt: “We bespraken dat het hek open zou moeten gaan. En dat we aardig tegen elkaar moesten zijn. Want soms werden we door

de andere kinderen uitgelachen.” Maar de kinderen vonden elkaar al snel in het verzinnen van de gekste ideeën. Kay (10): “We hadden bedacht om een kabelbaan te maken. En een suikerspinnenkraam te laten komen.”

Ideeën komen tot leven

En het bleef niet bij praten. Op de Samenspeeldag komen de ideeën van de kinderen tot leven. Het schoolplein verandert in een plek waar verschillen niet verdwijnen, maar er gewoon mogen zijn. De leerlingen doen fanatiek mee aan het hengelspel, waarbij ze in koppels zoveel mogelijk visjes proberen te verzamelen. Soms leidt dat tot frustratie, omdat de leerlingen van Visio vaker achter het net vissen. Maar met de juiste communicatie lukt het ze toch om samen te werken. Femke: “Kinderen van onze school leren op een goede manier om hulp te vragen aan kinderen zonder beperking. En kinderen van de Henricus leren dat er meer mogelijk is dan je op het eerste gezicht zou denken. Met een paar kleine aanpassingen kunnen kinderen met een beperking óók meedoen.”

Volgens Tweede Kamerlid Daan de Kort, die zelf slechtziend is en de Samenspeeldag opende, begint echte verandering bij ontmoeting. “Er bestaan veel vooroordelen,” zegt hij. “En kinderen zijn

DIT IS PAS het begin

Stichting het Gehandicapte Kind wil sociale inclusie bevorderen, door kinderen elkaar te laten ontmoeten, samen te laten spelen en samen plezier te laten maken. De Samenspeeldagen zijn geen eindpunt, maar een begin. Ook in de toekomst blijven kinderen elkaar ontmoeten.

Met een lespakket kunnen scholen ook zelf aan de slag met het onderwerp. En dankzij jouw steun kunnen we de komende jaren nog veel meer scholen aan elkaar koppelen. Zo komen we steeds dichterbij onze droom: geen kind zonder vriendjes.

eerlijk. Ze zeggen wat ze denken. Door initiatieven zoals *in actie voor Samen Spelen* ontmoeten kinderen elkaar en verdwijnen die vooroordelen. Kinderen zonder handicap zien dat hun leeftijdsgenootjes met een beperking ook gewoon willen voetballen en buiten spelen, net als zij.”

Een feest van begin tot eind

Op de Samenspeeldag zelf is van die vooroordelen niets te merken. Kinderen helpen elkaar, lachen samen en overwinnen kleine drempels. Aan het eind van de dag krijgt iedereen een diploma: een tastbare herinnering aan wat samen spelen kan opleveren. Want wat de kinderen vandaag

leren, reikt zoveel verder dan het schoolplein. En het hek? Dat gaat vanaf vandaag vaker open. ■

Geen kind zonder vriendjes.

Stel je voor: een wereld waarin ieder kind erbij hoort, **samen speelt en zich nooit alleen voelt**. Dat is de droom waar onze mogelijkmakers aan bijdragen.

DERCK HOOGBOOM

"We wilden met JCI Kennemerland – een groep ondernemende mensen uit de regio Haarlem – een sportief evenement koppelen aan een sportief goed doel. Toen kwamen we in aanraking met Samen Sporten van Stichting het Gehandicapte Kind. We besloten een gesponsord team op te tuigen voor de Halve van Haarlem, onder het motto: 'Wij rennen zodat kinderen voor wie dat niet vanzelfsprekend is, dat ook kunnen doen.' Met een speciale commissie tuigden we een platform op waar

sponsors konden doneren. 25 lopers deden mee, die moesten we op de dag van het evenement ergens bij elkaar zien te krijgen – dat was nog best een logistieke uitdaging. We zorgden voor gesponsorde sportdrinkjes en bedrijven uit de regio sponsorden de shirts. Zo haalden we uiteindelijk meer dan 4000 euro op. Een prachtig bedrag! Ik werk zelf bij ASICS. Daar zeggen we: het gaat er niet om wat je doet, als je maar beweegt. Spelen, sporten, plezier maken: dat is een basisbehoefte voor ieder kind. Ik ben er trots op dat we op deze manier iets konden betekenen voor kinderen met een handicap."

"Spelen, sporten, plezier maken: dat is een basisbehoefte voor ieder kind"

"Met een bijdrage bieden wij een vliegende start"

HANS BERGWERFF

"Stichting Universitas is ooit opgericht door een ouder echtpaar met een groot hart. Mevrouw had altijd bijzondere aandacht voor kinderen met een handicap. Het was haar overtuiging dat deze kinderen niet aan de zijlijn mogen opgroeien. Vanaf haar honderdste verjaardag hebben we samen met haar een schenkingsprogramma opgezet. Vanuit dat programma worden initiatieven van Stichting het Gehandicapte Kind mogelijk gemaakt, zoals in actie voor Samen Spelen. Dat is een prachtig voorbeeld: kinderen van reguliere en speciale basisscholen trekken een jaar samen met elkaar op. Ze leren elkaar kennen en zien dat overeenkomsten veel groter zijn dan verschillen. Met een bijdrage bieden wij een vliegende start, waarna Stichting het Gehandicapte Kind – met hulp van donateurs – een project duurzaam kan uitbouwen. Op de gedenkwaardige leeftijd van bijna 105 jaar is mevrouw in 2024 overleden. Maar ik weet zeker dat zij het geweldig zou vinden om te zien welke impactvolle bijdrage ze nog steeds levert aan het leven van kinderen met een handicap."

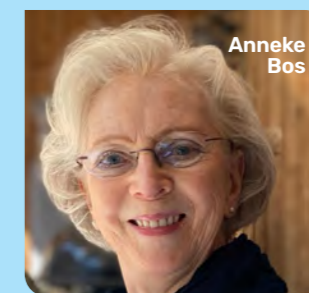

"Mijn moeder wilde altijd ontzorgen"

ANNEKE BOS

"Ik denk dat ze me wilde verrassen", zegt Antoinette, terwijl ze geëmotioneerd naar de foto van haar moeder kijkt. Anneke Bos wilde in plaats van bloemen op haar uitvaart, donaties voor Stichting het Gehandicapte Kind. Zo haalde ze in totaal bijna 800 euro op voor de stichting.

Antoinette: "Mijn moeder wilde altijd ontzorgen. Samen met mijn vader was ze vanaf het eerste moment nauw betrokken bij onze zoon Kick, toen bleek dat hij zich niet als andere kinderen ontwikkelde. Ze leerde gebarentaal, ging mee naar therapie. En toen hij ouder werd haalde ze hem elke dinsdag op en stond dan met hem te rolstoel hockeyen in de tuin. Met haar gebaar zorgt ze ervoor dat kinderen met een beperking mee kunnen sporten. Kick liet haar zien hoe belangrijk dat is. Ook na haar dood wilde ze er zijn voor kinderen zoals Kick."

Anneke Bos

"Kinderen zijn de basis"

GRADA VAN MIERLO-KRIJNEN

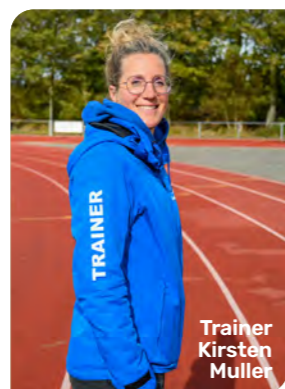
"Mijn nichtje, ze is inmiddels in de vijftig, heeft een verstandelijke beperking. Elke week stuur ik haar een kaartje, we hebben goed contact. Ze is de dochter van de overleden zus van mijn man. Vroeger gingen we altijd met haar gezin en het onze op vakantie. Ze hield enorm van zwemmen, we zorgden dat we altijd in de buurt van een meer waren. Ze kreeg de kans om professionele zwemles te volgen. Dat ging zo goed, dat ze uiteindelijk naar de Paralympische Spelen is gegaan in Spanje. Ze bloeide daardoor op. Nu woont ze zelfstandig, onder begeleiding. Dat is voor haar erg belangrijk, zo kan ze haar eigen leven inrichten.

Ik vind dat kinderen met een beperking niet moeten worden weggestopt. Kinderen zijn de basis, zij moeten kunnen uitgroeien tot volwaardige volwassenen. Dat kan alleen als ze een plaats hebben in de maatschappij. Maar de overheid doet niet genoeg voor deze groep. Daarom ben ik donateur en steun ik het werk van Stichting het Gehandicapte Kind." ■

Bij AV Lionitas in Leeuwarden doen kinderen met een beperking volwaardig mee in de vereniging. "Ze zien elkaar, maken grapjes met elkaar, moedigen elkaar aan. **Atletiek is een enorm leuke sport om samen te doen.**"

Klaar voor de start?

O Op een stormachtige herfstdag hebben Skil (9) en Ariane (13) op hun runningframe hun startplaats ingenomen op de atletiekbaan. Met nog 25 andere atleten – met en zonder beperking – staan ze klaar voor de clubestafette. Als het startsein klinkt, starten de junioren, gevolgd door de pupillen, die het stokje ten slotte doorgeven aan de framerunners. Enthousiast toegejuicht door het publiek rennen zij naar de finishlijn.

Trainer Kirsten Muller

De toeschouwers bij AV Lionitas kijken niet meer op van de framerunners op de baan. Hier is het de normaalste zaak van de wereld dat atleten met een beperking meedoen met de clubkampioenschappen en andere verenigingsactiviteiten. Ze horen er helemaal bij, vertelt trainster Kirsten Muller, die acht jaar geleden aan de wieg stond van het framerunning-team. "In totaal trainen hier nu dertien kinderen en zeven volwassenen op een runningframe, en één wheeler-atleet. Iedereen heeft zijn eigen beperking en kan op zijn eigen manier meedoen."

'Hier heeft Skil geen last van zijn stoornis'

Skil is de jongste van de groep. Hij is een jaar geleden begonnen met Frame Running, vertelt zijn moeder Willemijn: "Hard rennen vindt hij leuk. Hij heeft een balansstoornis,

"Sijbren heeft een zware hartafwijking. Intensief sporten was er voor hem niet bij, dit is de enige sport die hij kan doen. Atletiek vindt hij heel leuk, vooral het vortexgooien. Hij kijkt er de hele week naar uit. Op maandag vraagt hij al: wanneer gaan we er weer heen?"

Tinus, vader van Sijbren (12)

*Hier
verdwijnen
verschillen
bij het
startschot*

doordat hij een hersentumor heeft gehad toen hij één jaar was. Hij kan wel de loopbeweging maken maar hij mist het evenwicht. Met zijn rollator kan hij een beetje rennen maar dan gaan de wielen wiebelen. Bij het Frame Running kan hij echt lekker zijn gang gaan. Hier heeft hij geen last van zijn stoornis.”

Skil heeft twee broers en een zus, die allemaal hockeyen of tennissen op zaterdag: “Hij was de enige die niet aan sport deed. Hij vindt het heerlijk dat hij nu ook op zaterdagochtend naar de sportvereniging kan en zijn energie kwijt kan. Hij heeft er altijd zin in. En hij vindt het leuk dat er een competitie-element in zit. Dat ziet hij ook aan zijn broers en zus, die doen ook mee aan wedstrijden. Daarom doet Skil ook graag mee aan de Loop Leeuwarden en de Condensloop.”

Kinderen met en zonder

SAMEN SPORTEN BIJ DE ATLETIEKVERENIGING: dankzij jou!

Met jouw steun zetten we ons in om de atletieksport toegankelijk te maken voor kinderen met een beperking. Dat begint bij de allerjongsten: voor peuters en kleuters maken we het nijntje Beweegdiploma toegankelijk. Ook het competitieprogramma Athletic Champs maken we inclusief. En met cursussen en opleidingen geven we atletiektrainers de inclusieve denkwijze mee. Dat alles doen we in nauwe samenwerking met de Atletiekunie.

Die aanpak is succesvol: al bij tientallen verenigingen kunnen kinderen met een handicap meedoen. En met hulp van trouwe donateurs zoals jij gaan we nog meer verenigingen helpen om die stap te maken. Zodat nog veel meer kinderen zoals Skil en Ariane het plezier van samen sporten kunnen ervaren.

Hartelijk dank voor je steun!

handicap gaan op de vereniging goed met elkaar om, ziet Willemijn. En dat is niet alleen gezellig maar ook belangrijk voor Skills ontwikkeling: “Skil zit op het speciaal onderwijs, dat is heel warm en beschermd – en dat is goed. Maar als hij volwassen wordt, zal hij zich ook in de gewone wereld gaan begeven. Dit is een mooie manier om daarmee in aanraking te komen; zo wordt hij niet meteen in het diepe gegooid. En hij vindt het leuk om zich tussen kinderen zonder beperking te begeven.”

“Ik doe al vanaf het begin mee, bijna acht jaar. Ik vind het mooi; lekker racen met Isa en andere vrienden van het Frame Runnen.”
Teije (20)

“Ariane heeft veel lol met de andere kinderen”

Ook Skills teamgenoot Ariane geniet van de sociale contacten op de club. Het is voor haar zelfs de belangrijkste reden om aan sport te doen, volgens haar moeder Marina: “Ariane is een tiener, rennen is niet het hoogtepunt van haar dag. Maar ze gaat hier met veel plezier naartoe. Ze is een enorm sociale dame en gaat gewoon op andere kinderen af.” Zelf spreken kan Ariane niet; dat komt door het syndroom van Angelman, een aandoening waardoor haar hersenen de spieren niet goed aansturen. Communiceren doet ze met haar spraakcomputer, mimiek en lichaamstaal. “In het contact met de andere kinderen met een beperking moeten wij en de trainers hen soms

“Isa heeft ook aan balletles gedaan maar daar was ze altijd een beetje de uitzondering. Hier hoort ze erbij.”

Marije, moeder van Isa (19)

Dit is meer dan bewegen: het is erbij horen

ondersteunen om elkaar te begrijpen. Met de kinderen zonder beperking gaat het makkelijker. Ze kennen Ariane en weten dat ze wat meer tijd voor haar moeten nemen. Het is dan ook fijn dat die combinatie er is.” Ariane voelt zich echt onderdeel van de club. “Ze heeft altijd veel lol met de andere kinderen. Die vinden het heel gewoon. Ze zien elkaar, maken grapjes met elkaar, moedigen elkaar aan. Het is een enorm leuke sport om samen te doen.” Marina hoopt dat dit ook op andere plekken in de maatschappij mogelijk zal zijn. “Kinderen als Ariane gaan ver weg naar school, zijn lang met taxi’s onderweg, moeten veel naar therapieën. Alles is apart, weggestopt; het zou mooi zijn als er meer ruimte komt om dingen samen te doen.” ■

'Mijn zus wilde gewoon meedoen'

Charles deed een grote schenking

Charles groeide als oudste van vier kinderen op in een dorp. **Zijn enige zus had een fysieke beperking.** Een paar jaar geleden overleed ze onverwachts. Uit haar nalatenschap deden Charles en zijn vrouw een grote schenking aan Stichting het Gehandicapte Kind.

Charles: "Dat mijn zus Dominique een fysieke handicap had, was vanzelfsprekend voor mij. Ze liep moeilijk, had beugels en krukken en later kreeg ze een rolstoel. Mijn ouders waren altijd met Dominique in de weer: dan moest ze naar fysiotherapie of naar het revalidatiecentrum. Toch wilden ze dat Dominique zo zelfstandig als mogelijk was en zo normaal mogelijk opgroeide. Van mijn ouders moest ze ook helpen met klusjes in huis. Mijn broers en ik moesten de tafel dekken en afwassen. Zij kreeg taakjes die ze zittend kon doen, zoals het zilver poetsen. Ook ging ze naar dezelfde buurtschool als mijn broers en ik."

Doorzettingsvermogen

Dat mijn ouders het belangrijk vonden dat Dominique zelfstandig leerde zijn, heeft in haar volwassen leven zijn vruchten afgeworpen. Ze woonde in een aangepaste woning en werkte jaren bij een uitgeverij en op de administratie van een kledingwinkel, waar ze zich gezien en gewaardeerd voelde. Met haar aangepaste auto croste ze van huis naar haar werk. Die auto gaf haar ook de vrijheid om op bezoek te gaan bij vrienden en uitstapjes te maken. Wat ik bewonderde aan mijn zus was haar doorzettingsvermogen.

"Met de gift willen we iets goeds terugdoen"

Iets goeds terugdoen

Dominique overleed op 59-jarige leeftijd plotseling aan een hartstilstand. Ze had geen partner of kinderen. Uit haar nalatenschap deden mijn vrouw en ik een grote schenking aan Stichting het Gehandicapte Kind. De maatschappij heeft er veel aan bijgedragen dat Dominique, ondanks haar beperking, een goed leven kon leiden. Met de gift willen we iets goeds terug doen. Met mooie projecten als Samen Dansen kunnen ook deze kinderen meedoen aan de leuke dingen in het leven en worden ze niet buitengesloten. Dat is precies wat Dominique zo belangrijk vond: gewoon meedoen. ■

Grote schenking

Wil je nog meer impact maken met je gift? Wij gaan graag -geheel vrijblijvend- in gesprek over de mogelijkheden. Scan de QR-code voor meer informatie.

© 2026

Buutvrij! is een uitgave van Stichting het Gehandicapte Kind

Bladconcept Schrijf-Schrijf, Utrecht

Tekst Lotte Crone, Veerle Denissen, Lieselot Ruesen, Mariël Verburg

Eindredactie Lotte Crone

Artdirectie en vormgeving Rachel Ericson

Coverfoto Fleur Huijsdens

Fotografie Marco Geijtenbeek, Thomas Korte, Masja Stolk

Productie en distributie Mailtraffic, Zwolle

Jouw steun is onmisbaar!

Een samenleving waarin kinderen met en zonder handicap samen opgroeien, door samen te spelen, leren en sporten. Dankzij jouw bijdrage worden jaarlijks honderden projecten mogelijk gemaakt.

Stichting het Gehandicapte Kind

Wibautstraat 212-214
1091 GS Amsterdam
Tel. 020 679 1200

IBAN: NL76 RABO 0334 4334 44
gehandicaptkind.nl
info@gehandicaptkind.nl

Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd, gereproduceerd of anderszins gebruikt zonder expliciete toestemming van Stichting het Gehandicapte Kind.

Stichting het Gehandicapte Kind aanvaardt geen verantwoordelijkheid en aansprakelijkheid voor onvolledige of onjuiste informatie.

Stichting het Gehandicapte Kind verzorgt minimaal drie keer per jaar een uitgave van Buutvrij! om donateurs en belangstellenden te informeren.

puzzel mee & WIN!

Dagje Pa leis
Het Loo

Stuur je antwoord in voor 1 mei via de QR-code of ga naar gehandicaptkind.nl/puzzel. Wie weet ga jij binnenkort op ontdekking!

Herinneringen maken

Een dagje uit naar een museum, dierentuin of attractiepark is niet voor iedereen vanzelfsprekend. Omdat er nauwelijks aangepaste toiletten zijn, moeten gezinnen vaak thuisblijven of hun kind in onhygiënische situaties verschonen.

Een **Changing Places Toilet** is een liggende voorziening waar grote kinderen verzorgd kunnen worden. Dankzij de deelnemers van de VriendenLoterij openen in 2026 Changing Places Toiletten in de Efteling en Oorlogsmuseum Overloon, en er volgen er zeker nog drie. Onze ambitie? Vóór 2030 moeten dertig hotspots in Nederland deze toiletten hebben. Want samen beleven doe je pas als je gezin compleet is!

Paleis Het Loo

Paleis Het Loo was in 2024 één van de eerste culturele toplocaties die een volwaardig Changing Places Toilet maakte.

Onder de inzenders van de juiste oplossing van de puzzel wordt een prachtige prijs verloot: toegang voor het hele gezin voor een dagje uit op Paleis Het Loo! Stuur voor 1 mei je antwoord in via de QR-code of ga naar gehandicaptkind.nl/puzzel, daar vind je ook de actievoorwaarden.

Stichting het
Gehandicapte
Kind

www.gehandicaptekind.nl

Wie niet weg is,

. is gezien!